

LÖEBAS

*Acht dierenavonturen
om te lezen tijdens de avonduren*

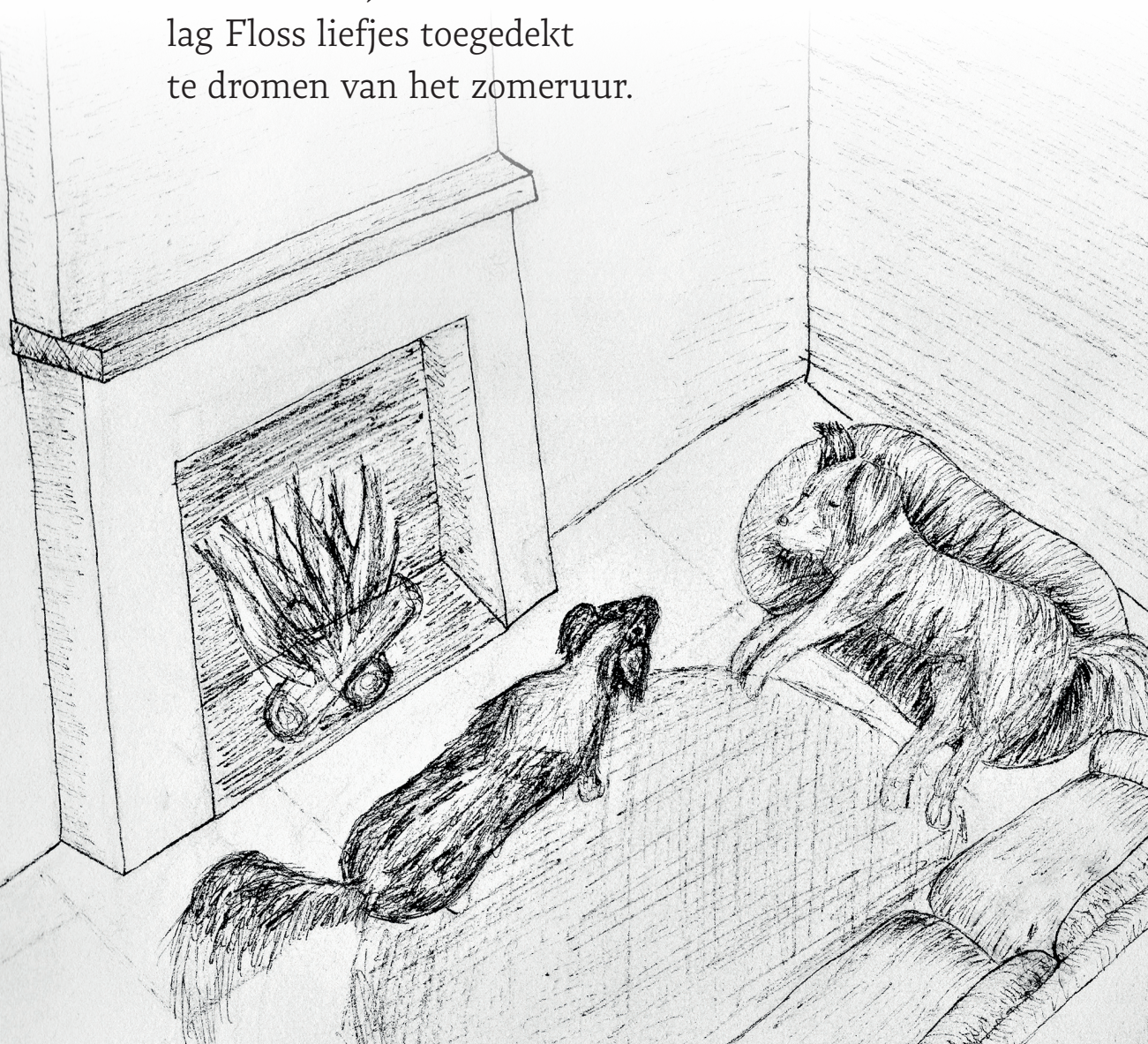
Voor August

Winter

Loebas, de mysterieuze nieuweling

Z'n hele lijf lang uitgerekt,
in een mandje voor het haardvuur,
lag Floss liefjes toegedekt
te dromen van het zomervuur.

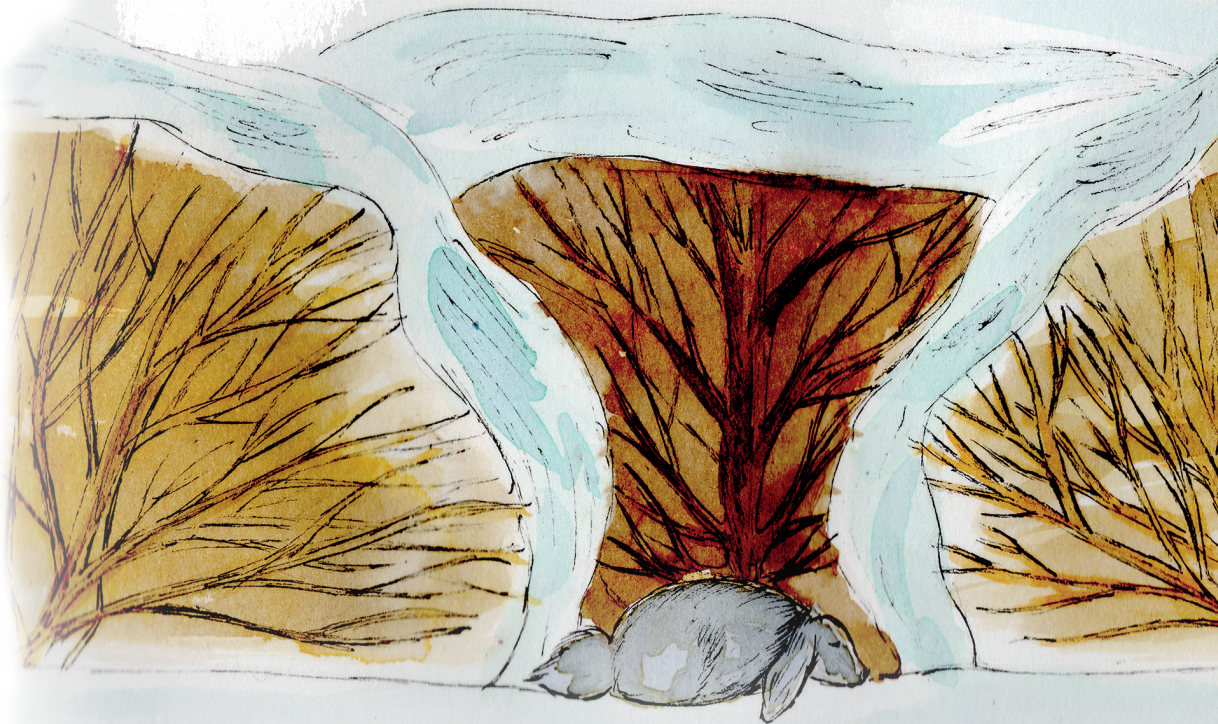
Tot Rosie hem kwam storen,
hem wakker likte en zei:
“Psst Floss, moet je nu wat horen!
Er is nieuw leven bij!”

Floss draaide zich om,
zijn rug naar haar toe.
Met een zucht en een brom
zei hij: “Laat me, ik ben moe.”

Maar Rosie trok aan zijn staart
en gromde heel kwaad:
“Meekomen jij, weg van de haard.
Je moet iemand ontmoeten, wees paraat!”

Floss werd nieuwsgierig
en gaf eindelijk toe.
Iets nieuws is altijd plezierig.
“Oké Rosie, breng me ernaartoe.”

En dus gingen ze in de schemering
samen op pad.
Naar de mysterieuze nieuweling
die Rosie gevonden had.

Daar tussen de struiken,
opgerold in de sneeuw,
zagen ze iets opduiken
en hoorden ze een geeuw.

Een lief klein beestje,
jong en alleen.
Een verdrietig weesje
met niemand om zich heen.

“Wat is het?” vroeg Floss zich luidop af.

Rosie krabde zich in de haren.

“Misschien een kitten, muis of babygiraf?”

Ze konden het niet laten te snuffelen en te staren.

Een klein lijfje, lieve oogjes, wit baardje,
grijze vacht, wipneusje, lange oren
en een grappig staartje.

Dat kon de honden wel bekoren.

“Nu ik het eens goed heb onderzocht,”
zei Rosie plechtig en zelfzeker,
“komt er een einde aan onze zoektocht.
Het is echt geen hersenbreker.”

“Kijk Floss, die lange oren verraden
van welk dier het kleintje moet zijn.
Je kan het ondertussen misschien ook al raden.
Het is het baby'tje van een konijn.”

Floss staarde het bange diertje aan.
“Ik weet wat we met je moeten doen.”
Hij grijnsde naar Rosie, fier en voldaan.
“Een heerlijk gerechtje van konijn en pompoen.”

De twee lachten tot ze omrolden,
maar zagen het meteen:
het kleintje begreep niet dat ze grolden
en kromp angstig ineen.

Rosie troostte en suste:

“We nemen je mee naar een plek
waar je kan eten en rusten,
een echte warme stek.”

Floss nam het konijntje voorzichtig in z'n mond,
rende door de sneeuw naar huis
en zette het binnen zachtjes op de grond.
“Zo,” zei hij lief, “hier ben je thuis.”